

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně: **O.A. K.**, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, t. č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.5.2011 č.j. OAM-85/ZA-06-ZA12-2010, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16.5.2011 č.j. OAM-85/ZA-06-ZA12-2010 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Během tohoto správního řízení

bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z muslimů, kteří ho mají v zemi původu pronásledovat. Žalovaný tedy neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12 zákona o azylu ani podle § 13 a § 14 téhož zákona. Stejně tak nedospěl k závěru, že u žalobce jsou dány podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany podle § 14a citovaného zákona, když vycházel z informačních zdrojů o zemi původu žalobce a pokud se žalobce zmiňoval o obavách ze strany muslimů v Nigérii, tak neuvedl jediný důvod, který by mu bránil k přestěhování do převážně křesťanské části země. Stejně tak nevyužil možnosti obrátit se na kompetentní státní orgány či nevládní organizace k ochraně svých práv. Žalovaný v této souvislosti vyslovil pochybnosti o tom, že se žalobce vůbec setkal ve vlasti s protiprávním jednáním vůči jeho osobě.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, v níž uvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 2 odst. 4, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Současně žalovanému vytýkal porušení ustanovení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, neboť se domnívá, že uvedl okolnosti svědčící pro udělení azylu dle těchto zákonných ustanovení, porušení čl. 8 odst. 2, písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES a čl. 4 odst. 3 písm. a) a c) tzv. Kvalifikační Směrnice a porušení čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení publikované pod č. 143/1988 Sb. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že je jeho výpověď nevěrohodná, neboť podle jeho názoru žalovaný nedokázal pochopit jeho bojácnou povahu a melancholický temperament. Taktéž se domnívá, že žalovaný pochybil ve svém tvrzení, že v nigerijských zákonech jsou stanoveny právní instituty, které může žadatel využít na ochranu své osoby a obrátit se na kompetentní orgány ve své vlasti se žádostí o ochranu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21.6.2011 uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy z muslimů, kteří ho ve vlasti mají pronásledovat. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný odkázal na své závěry obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že žalobce sám se soukromými osobami – muslimy nikdy žádné potíže neměl, nikdy nedošlo k ohrožení jeho života a o tomto pronásledování ví toliko od muže, u kterého se ukrýval. Žalovaný proto navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.5.2011 č.j. OAM-85/ZA-06-ZA12-2010 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5.3.2010 uvedl, že jeho otec byl misionář Pentakostánské církve a tyto věřící začali muslimové vybíjet. Napadli žalobcova otce, kterého zabili včetně žalobcova bratra. Napadli jejich dům, žalobce byl v tu dobu na zahradě a byl jediný, komu se povedlo utéct. Další věřící mu pomohl, odvedl ho do sousední vesnice a postaral se o něj. Muslimové ho stále hledají a tvrdí, že jeho otec překrucuje písmo svaté. Kamarád mu poradil, aby Nigérii opustil a pomohl mu se vším, aby se dostal pryč. Také mu zařídil vízum. Pokud by zůstal v Nigérii, hledali by jej a také by jej zabili. Muslimové znali jeho otce velmi dobře, jedná se o skupinu, která chce vymýtit všechny křesťany. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že jeho otec byl zabit stejně jako mladší bratr. V muslimském a křesťanském konfliktu v Joes (Platau Stade) ho muslimové chtějí stále zabít a žalobce v Nigérii není v bezpečí. Nemá nikoho, kdo by se znovu o něj mohl postarat, je bez domova. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 11.3.2010 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR a dne 31.3.2011 byl realizován s žalobcem za tímto účelem doplňkový pohovor. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako výše uvedené. Žalobce také sdělil, že u policie ani jiného státního orgánu pomoc nevyhledal. Uvedl, že konflikty mezi muslimy a křesťany jsou časté. Doklady nutné k vycestování z vlasti mu zařizoval onen muž, u kterého bydlel a co se týče cestovního pasu, ten si opatřil sám již v roce 2009. Při události, kdy popisoval zabití otce a bratra, měl tyto doklady připraveny pro případ této události, proto si pro ně automaticky šel. Posléze žalobce připustil, že mu byl pas vydán již v roce 2008 za účelem cesty do Beninu s mužem, který si tam chtěl koupit auto a on mu v tom jako automechanik pomáhal. K dalším dotazům žalobce odpovídal, že nikdy na ambasádě kvůli vízu nebyl a pokud je na žádosti datum 9.12.2009, tedy daleko dříve než začaly žalobcovy výše uvedené problémy, odpověděl, že o tom nic neví, neboť vše zařizoval jeho známý. O unášení lidí neví žádné podrobnosti a na požádání o vysvětlení tohoto problému toliko uvedl, že neví, kdo lidi unáší, ale unesení lidé jsou potom zabiti. Při doplňujícím pohovoru pak žalobce uváděl, že po něm muslimové stále pátrali, netuší proč ho hledali a o svém pronásledování ví od muže, který ho ukryl. Dodal, že nikdy nebyl politický aktivní a že jeho zdravotní stav je dobrý.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se pro účely tohoto zákona za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo

podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b citovaného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

V daném případě tedy v průběhu celého správního řízení žalobce opakovaně uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy těmito důvody byly náboženské problémy. Žalobce tvrdil, že jeho rodný dům byl napaden muslimy a jeho otec s bratrem byli zabiti. Z protokolu o provedených pohovorech vyplývá, že dle názoru žalobce došlo k napadení pro misionářskou činnost jeho otce, kdy díky jeho kázání někteří muslimové konvertovali ke křesťanství. Žalobce uvedl, že poté, kdy uslyšel křik, vzal si svůj batoh s doklady a utekl, přičemž mu pomohl muž z vedlejší

vesnice, který mu měl zajistit letenku a vízum a pomoci opustit Nigérii. V těchto tvrzeních se krajský soud ztotožnil s názorem žalovaného, že jsou do značné míry nevěrohodné, když žalobce uvedl, že doklady měl nachystány pro tyto příležitosti a naopak tvrdil, že žádné problémy v minulosti ve vlasti neměl. Stejně tak nevěrohodná je výpověď žalobce ohledně získání potřebných dokladů, zejména víza, které mu měl zajistit člověk, jenž ho po útoku u sebe ukrýval. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný popisuje, že žalobce se snažil získat vízum do České republiky už před Štědrým dnem roku 2009, tedy před popisovanou událostí, pro kterou Nigérii opustil. Z provedených pohovorů s žalobcem také vyplynulo, že on sám žádné problémy s muslimy neměl a útokem, který popsal, byl zabit jeho otec. Nebyl tedy veden proti jemu samotnému. O zmiňovaném pronásledování své osoby se dověděl od onoho muže, u kterého se skrýval, nicméně pro svoji ochranu nevyužil kompetentních orgánů ve své vlasti. Je tedy zcela nedůvodný žalobní bod spočívající v porušení ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť v řízení nebyl prokázán žádný z azylově relevantních důvodů v tomto ustanovení zakotvených. Stejně tak nedůvodné je i vytýkané porušení ust. § 14a zákona o azylu pokud žalovaný neudělil žalobci doplňkovou ochranu. Správní spis obsahuje řadu informací o zemi původu žalobce - Nigérii, které žalovaný cituje v odůvodnění svého rozhodnutí. Jestliže se žalobce zmiňoval o obavách z ohrožení svého života ze strany muslimů, pak město Jos bylo podle informační zdrojů skutečně místem náboženského násilí, avšak žalobce nesdělil jediný důvod bránící přestěhování do převážně křesťanské části Nigérie. Informační zdroje popisují, že proti těmto násilnostem v oblasti Jos policie zasáhla a snažila se situaci uklidnit. Nigerijská vláda se nikterak nepodílí na náboženském násilí, toto násilí nepodporuje ani netoleruje a snaží se mu naopak předcházet. Jestliže žalobce v žalobě vytýkal nerespektování čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému a nelidskému ponižujícímu zacházení nebo trestání pak, jak ostatně poukazuje žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, podle informací MZV USA ze dne 11.3.2010 je Ústavou toto protiprávní jednání zakázáno a nigerijský právní řád dává možnost ochrany jak před jednáním soukromých osob, tak i státních orgánů. Nutno dodat, že informační zdroje také uvádějí, že u neúspěšných žadatelů o azyl v případě návratu do země původu nedochází k žádnému postihu.

Ze shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že vytýkaná porušení právních předpisů uvedená v žalobě jsou nedůvodná, stejně tak jako vytýkaná porušení Směrnic Rady ES či Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení. Stejně tak nedůvodné jsou vytýkaná porušení správního řádu žalovaným, neboť z obsahu správního spisu vyplývá jednoznačně, že si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek potřebných zjištění jednak samotnou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany, zejména pak opakovanými pohovory zaměřenými k důvodům této žádosti a v neposlední řadě i řadu informací o zemi původu žalobce Nigerijské federativní republice. Z těchto zjištění žalovaný pak učinil příslušné právní závěry, které v rozhodnutí řádně a podrobně odůvodnil.

Soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, a to dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. Za souhlasu účastníků řízení rozhodl soud ve smyslu § 51 odst.1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 10. února 2012

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**